

הדר שש השבועות

הרב אפרים בחלון שליט"א

שיחות מוסר ודרשות

על סדר פרשיות השבוע

פרשת

וזאת הברכה

הוצאת ארגון "בעזרת השם"

הרב אפרים כחלון שליט"א
RabbiEfraim@BeEzratHaShem.org

פְּרִשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה

מָה קוֹרֶה כְּשֶׁצִּדִּיק נִפְטָר?

פְּטִירַת מֹשֶׁה וּשְׁבַחֵיו

הַפְּרָשָׁה הָאַחֲרוֹנָה בַּתּוֹרָה הִיא פְּרִשֶׁת "וְזֹאת הַבְּרָכָה" הָעוֹסֶקֶת בַּפְּרִדָּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ מֵעַם יִשְׂרָאֵל קֹדֶם מִיתָתוֹ (עֵין דְּבָרִים לד, ה).

בַּפְּסוּקִים הָאַחֲרוֹנִים בַּפְּרָשָׁה מְסִימַת הַתּוֹרָה וְאוֹמְרָת: "וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ ה' פָּנִים אֶל פָּנִים" (דְּבָרִים לד, י) לֹא קָם נָבִיא כְּמֹשֶׁה רַבְּנוּ, וְהוּא הָעֶקֶר הַשְּׁבִיעִי מִי"ג עֲקָרֵי הָאֱמוּנָה (פְּרוּשׁ הַמִּשְׁנָה לְרַמְבַּ"ם מִסְכַּת סְנֵהֲדִין פָּרָק י מִשְׁנָה א). "לְכָל הָאֲתוֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שָׁלַחוּ ה' לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לַפְּרָעָה וּלְכָל עַבְדָּיו וּלְכָל אֶרְצוֹ" - כָּאֵן הַכְּתוּב מְתַמְּצָת אֶת גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ שֶׁעָשָׂה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶדְמַת בְּנֵי חָם, וּמְסִימַת הַתּוֹרָה בַּמַּלִּים "וּלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכָל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל" - וּבַפְּסוּקִים אֵלּוּ הַמְּסַפְּרִים עַל כַּחוֹ וּגְבוּרָתוֹ הָאֲדִירָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ שֶׁנָּתַן אֶת הַתּוֹרָה לָעַם יִשְׂרָאֵל, וְעָשָׂה מוֹפְתִים בַּמִּדְבָּר (עֵין בְּרַשִׁי שָׁם), וְהָיָה בְּכַחוֹ לְהַחֲזִיק אֶת הַמַּטֵּה שֶׁשָּׁקַל אַרְבָּעִים סָאָה, כְּשֶׁעוֹר מְקוּהָ שֶׁהוּא לְכָל הַפְּחוֹת 310 לִיטֵר, וְכֵן הוֹרִיד מֵהַשָּׁמַיִם אֶת לִוחוֹת הַבְּרִית שֶׁגַּם כֵּן הָיוּ בַּמִּשְׁקָל אַרְבָּעִים סָאָה (תַּרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עֲזִיָּאֵל דְּבָרִים לד, יב), וְכָל זֶה

מה קורה כשצדיק נפטר

נכלל ביד החזקה ובמורא הגדול אשר עשה משה לעיני ישראל. וכחותיו האדירים הרוחניים השפיעו גם על כחותיו הגשמיים, והראה בגבורותיו נסים ונפלאות.

הזכרון האחרון

והנה למרות כל גדלותו של משה שהיו בו מעלות רבות, שהרי היה צדיק, וחסיד, ומנהיג בחסד עליון, ומסר נפשו על עם ישראל (עין שמות לב, לב, ובברכות דף לב עמוד א), והיה גבור ועשיר וחקם וענו (נדרים דף לח עמוד א), התורה בוחרת לשבח אותו בנסים ובנפלאות בגבורתו הרוחנית והגשמית, ואף חותמת את התורה כזכרון אחרון בדברי הספד ושבח על משה "איש האלהים" (דברים לג, א).

והשאלה מתבקשת, למה התורה בוחרת שהגבורות הנסים והנפלאות הם אלו שיחקקו בלבם של ישראל כשיזכרו את משה רבנו, וכי לא היה צדיק לספר ממדותיו הנפלאות שעבד עליהם וכמו שכתב האור החיים הקדוש (דברים לג, א) 'שכל התעצמו במדות הטובות הידועות לו לא היו אלא מצד יראתו מאלהיו, לא שהיה טבעו מסייע אל הדבר' - טבעו של משה רבנו לא היה טבע נח לעבדות השם, אלא משה רבנו התאמץ בכל כחו לשבר את הטבע הרע ולהכניעו תחת ממשלת הבורא (ועין בספר השיחה השבועית פרשת וזאת הברכה מה שהארכנו בזה), ועל זה התורה לא מספרת, ולא כותבת לנו תזכרת, גם מענותנותו הנפלאה (עין במדבר יב, ג) או ממסירות נפשו המיוחדת לכלל ישראל. התורה בהספדה האחרון על משה לא מזכירה שום דבר מכל זה,

פִּרְשֵׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה

וּלְעֶמֶת זֹאת מִזְכִּירָה אֶת כַּחוֹ הַגָּדוֹל וְהַנָּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה, וְהֵלֵא 'מַעַשֵׂה רַבָּנוּ לֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי הָאוֹתוֹת שֶׁעָשָׂה, שֶׁהִמָּאֵמִין עַל פִּי אוֹתוֹת יֵשׁ בְּלִבּוֹ דְּפִי שְׁאִפְשֵׁר שִׁיעֲשֶׂה נִס בְּלֵהֶט וּבְכִשּׁוֹף' (הַרְמָבַ"ם בְּהַלְכוֹת יְסוּדֵי הַתּוֹרָה פָּרָק ח הַלָּכָה א), וְכָאן נִרְאָה שֶׁהַתּוֹרָה רוֹצֶה שֶׁנִּזְכֹּר אֶת מַעַשֵׂה רַבָּנוּ כְּאַחַד שֶׁעוֹשֶׂה נִסִּים? וְהִירִי אִפְלוּ כְּשֶׁקָרַע אֶת הַיָּם וְעָשָׂה נִסִּים רַבִּים לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ. וְרַק כְּשֶׁרָאוּ אֶת הַקּוֹל מְדַבֵּר בְּהֵר סִינִי בְּאוֹתוֹ מַעֲמָד, רַק אָז הֵם הֶאֱמִינוּ בּוֹ (הַרְמָבַ"ם שָׁם) וְכִהְבִּטְחַת הַכְּתוּב "בְּעֶבֶר יִשְׁמַע הָעַם בְּדִבְרֵי עַמָּךְ וְגַם בְּךָ יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם" (שְׁמוֹת יט, ט).

דֶּרֶךְ ה'

וּבְאַמֶּת זֶה הַדֶּרֶךְ הַיִּשְׁרָה שֶׁיִּבְרַח לוֹ הָאָדָם, לֹא לְהִתְפַּעֵל מִנִּסִּים שֶׁנֶּעֱשִׂים, וְכִמוֹ שֶׁהִמְלִיצוּ וְאָמְרוּ "אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶדְמַת בְּנֵי חָם" (צִיָּן תְּהִלִּים קה, כז), שֶׁהִירִי גַם הִמְכַשְּׁפִים שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בְּכֹחוֹת הַטְּמָאָה יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת נִסִּים (צִיָּן בְּרָמְבַ"ן בְּרֵאשִׁית פָּרָק יד פָּסוּק י). וְכִבֵּר הַזֵּהִירָה הַתּוֹרָה וְאָמְרָה "כִּי יָקוּם בְּקִרְבְּךָ נָבִיא אוֹ חֵלֶם חֲלוֹם וְנָתַן אֵלֶיךָ אוֹת אוֹ מוֹפֵת. וּבָא הָאוֹת וְהַמוֹפֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֶיךָ לֵאמֹר גִּלְכָה אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתָם וְנִעְבְּדָם. לֹא תִשְׁמַע אֶל דִּבְרֵי הַנָּבִיא הַהוּא אוֹ אֶל חֲלוֹם הַחֲלוֹם הַהוּא כִּי מִנְסָה ה' אֱלֹקֵיכֶם אֶתְכֶם לְדַעַת הַיִּשְׁכֶּם אֲהַבִּים אֶת ה' אֱלֹקֵיכֶם בְּכָל לִבְבְּכֶם וּבְכָל נַפְשְׁכֶם" (דְּבָרִים יג, ב - ד).

לְצַעֲרֵנוּ רַב הָעוֹלָם מִתְפַּעֲלִים מְכַל מִיָּנִי מְחוֹלְלֵי נִסִּים וְעוֹשֵׂי יִשׁוּעוֹת, הַנִּס וְהַפְּלֵא הַכִּי גָדוֹל אִם יוֹדְעִים אֶת הַש"ס בְּעַל פֹּה, אִם עֲמָלִים בַּתּוֹרָה יוֹם יוֹם, אִם יוֹדְעִים לְאִסּוּקֵי שְׁמַעְתָּתָא אֶלְבָּא

מה קורה כשצדיק נפטר

דהלכתא (לפסק הלכות פהוגן). הרבה אנשים מתפעלים מהספור 'האגדי' על המהר"ל מפראג שבפראג גלם, ועמלי התורה האמתיים מתפעלים עוד יותר מחבוריו הגדולים והקדושים 'המלאים זיו ומפיקים נגה נאה זיום בכל העולם'. שהרי יותר קל לעשות 'גלם' מלעשות את המהר"ל!!!

וכדי להבין את הספה האמתית למה סימה התורה דוקא בנסים ובנפלאות שעשה משה, נבא ונלמד סוד נפלא מה קורה כשהצדיק נפטר?

הסוד בפטירת הצדיק

את הסוד הזה מגלה הגאון הקדוש רבי יונתן אייבשיץ זצ"ל, רבה של פראג לפני כמאתים וחמשים שנה, בספרו יצרות דבש (חלק שני דרוש ז' צמוד תרפ"ג במהדורה המוקדמת ירושלים תשע"ב) וכותב, 'בשעת מות הצדיק או התלמיד חכם קורה דבר מפלא, כל מעשיו ומדותיו וקניני השלמות שהיו לו, מפקרים, וכל איש ישראל יכול לזכות בהם'.

וזה סוד נורא!

כל המדות שאותו צדיק יגע ועמל במשך עשרות שנים יום יום שעה שעה, ברגע סלוקו מן העולם הכל נהיה הפקר, וכל מי שרוצה יכול לבא ולזכות במדות הללו ובמעלות הללו. וממשיך ואומר 'זה יאמר: אני אזכה במדת הענוה שלו. וזה יאמר: אני אזכה במדת התמדה בתורה כמוהו. זה יאמר: אני אזכה במדת לרדף שלום כמוהו. זה יאמר: אני אזכה במדה לנחם נדכאים'.

פֶּרֶשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה

זֶה יֹאמֶר: לְחֹזֶק כּוֹשְׁלִים לִהְיוֹת אֲבִי יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת כָּמֹהוּ. וְזֶה יֹאמֶר: אֲנִי אֶזְכֶּה בַּמִּדָּה שֶׁל מִדְּקָדֵק בְּמַצּוֹת כָּמֹהוּ. וְזֶה יִהְיֶה יֵרָא חֶטָּא וְסָר מֵרַע כָּמֹהוּ, וְזֶה בְּשֹׁאֵר הַמִּדּוֹת וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְזַכּוֹת בַּמִּדָּה וּמַעֲלָה אַחַת כִּי הַכֹּל קִנְיָנִי שְׁלָמוֹת הַצָּרִיכִים יִשְׂרָאֵל - אוֹתָם כַּחוֹת עֲלִיּוֹנִים שְׁמַתְגָּלִים בְּפִטְרֵת הַצָּדִיק מְנַחִים בְּקֶרֶן זְוִית וְכָל הָרוֹצֶה לְטַל יָבֵא וְיִטַּל.

אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא וְאַלִישַׁע

אֵת הָרַעְיוֹן הַזֶּה אָנוּ לוֹמְדִים גַּם מִבִּקְשַׁת אֱלִישַׁע לְאֵלֵיהֶוּ: "וַיְהִי נָא פִי שְׁנַיִם בְּרוּחָהּ אֵלַי" (מְלָכִים ב, ב, ט) כְּלוֹמֵר 'שְׁתַּשְׂרֶה עָלִי רוּחַ הַנְּבוּאָה בְּמַעֲלָה כְּפוּלָה עַל מֶה שֶׁשָּׁרְתָה עָלַי' (מַצִּידַת דּוֹר שָׁם). וְשִׁימוּ לֵב מָה עוֹנָה לוֹ אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא: "וַיֹּאמֶר הַקָּשִׁית לְשֹׁאֹל אִם תֵּרְאֶה אֹתִי לָקַח מֵאִתִּי יְהִי לְךָ כֵּן וְאִם אֵין לֹא יִהְיֶה" (שָׁם פְּסוּק י) 'כִּי אֲזַנְתְּכֶפֶלָה מַעֲלַת אֵלֵיהֶוּ מִמֶּה שֶׁהִיָּתָה מִקֵּדָם וְיֻכַּל לְהַשְׁפִּיעַ לְזוּלָתוֹ כָּל הַדְּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ אֲזַי' (מַצִּידַת דּוֹר שָׁם).

לְלַמֵּד מִהַצָּדִיק

וְלָכֵן בְּזִמָּן פְּטִירַת הַצָּדִיק כָּל אֶחָד מֵהַתְּלַמִּידִים אוֹ מִשׁוּמְעֵי לְקַח צָרִיד לְקַחַת לְפָחוֹת אֶת אַחַת הַהִנְהָגוֹת שֶׁהִיא הַצָּדִיק מְקַפִּיד עָלֶיהֶן בְּחַיּוֹ, וְכִכָּה עָשׂוּ תְּלַמִּידֵי רַב לְאַחַר שֶׁנִּפְטַר (עֵין בְּתִשְׁבֹּת הַגְּאוֹנִים שֶׁצָּרִי תִשְׁבֹּחַ סִימָן קַעֲח).

וְהִנֵּה כְּשֶׁנִּבְא לְרַב הָעוֹלָם בְּשַׁעַת פְּטִירַת הַצָּדִיק, וְנִשְׁאַל אוֹתָם אִם הֵם רוֹצִים לְזַכּוֹת לְמַעֲלַת הַצָּדִיק כְּלָם יִשְׁמְחוּ וַיֹּאמְרוּ "אֲמֵן כֵּן

מה קורה כשצדיק נפטר

יאמר ה' " (מלכים א, א, לו), ונתחיל לשאל אחד אחד: "אתה אולי רוצה להיות ענו כמהו, ולברח מהכבוד?", או להיות 'מהשומעים חרפתם ואינם משיבים' (עין שבת דף פח עמוד ב) התשובה שנקבל: "מדת הענוה לא כל כך מדברת אלי, למה שאני לא אענה כסיל כאולתו, ומי שפגע בי צריך ללמד לקח..."

"אולי תרצה את מדת הפרישות וההסתפקות במועט של אותו צדיק?" - וכשישאל "מה זה פרוש?" נבאר לו: "אתה אוהב לאכל ולשתות?" כאן יפתחו לו העינים "אכל טוב זה אני!" והוא מיד יסביר שהוא מקפיד לאכל הכל שלא ישאר 'נותר' (עין בפסחים דף נו עמוד א), ואם הוא באזור אין חשש 'בל תשחית', הוא אוכל את כל הכבש חוץ מהפעימון. הוא רואה עוף, הוא נותן בו עיניו ועושהו גל של עצמות... "מכל זה תפרש, ותאכל אך ורק כפי צרך הגוף..." - מיד הוא יתחרט על הרגע שהוא רצה להיות כמו הצדיק שנפטר ולהדבק במדותיו.

וכשנציע הצעה אחרת: "אולי תתמיד בתורה הקדושה כמו אותו צדיק ותלמיד חכם שנפטר?", וגם זה יתגלה כגדול עליו, שאם אותו תלמיד חכם היה יושב ועוסק בתורה שמונה עשרה שעות ביממה בלי לזוז מהמקום, אצלו אפלו 'למחצה לשליש ולרביע לא שמענו'.

וכשנציע את מדת הצדקה והכנסת האורחים שהיתה אצל הצדיק שנפטר, רבים וטובים יתחמקו ויאמרו "אי אפשר להיות כמו הצדיק, שהיה ביתו פתוח לרוחה והיו עניים בני ביתו (אבות פירק א משנה ה), מי רוצה שידפקו עניים על הדלת עשרים וארבע שעות ביממה. מי רוצה שאחרי שהוא כבר לבוש בפגימה

פֶּרֶשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה

וּמִצְחָצַח שְׁנַיִם פַּעַמּוֹן הַדִּלֶּת יִצְלָצֵל וְעֲנִי לְבוּשׁ קָרְעִים יִבְקֹשׁ
לְהִכָּנס לֵאכֹל עִם כָּל 'עֲנֻנֹת הָרִיחַ' הַמְתַּלְוֶה אֵלָיו...

הַתַּפְעֻלוֹת מְנַסִּים

אָבֵל דָּבָר אֶחָד כָּלָם יִרְצוּ מִיָּד, לַעֲשׂוֹת מוֹפְתִים כְּמוֹ הַצַּדִּיק,
לְהַתִּיר אֲסוּרִים, לִפְקֹחַ עוֹרִים, וְלִזְקֹף כְּפוּפִים. לִפְקֹד עֲקָרוֹת,
לְהִרְאוֹת נִפְלְאוֹת, וּלְחַלֵּל יְשׁוּעוֹת. מִזֶּה כָּלָם יִרְצוּ בְּמִנְה גְדוּשָׁה.

"וְלוֹ חֲכָמוֹ יִשְׁפִּילוּ זֹאת" (דְּבָרִים לב, כט), שֶׁכָּל הַנָּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת
וְהַכֹּחַ הַגָּדוֹל, הַכֹּל תְּלוּי בְּאוֹתָן הַמִּדּוֹת, הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים, הַהִתְמַדָּה
בַּתּוֹרָה, וְהַעֲמָל הַגָּדוֹל שֶׁעָמַל וַיִּגַּע אוֹתוֹ צַדִּיק, וְאִם גַּם הֵם רוֹצִים
לְהִיּוֹת מְלַמְּדִים בְּנָסִים, עָלֵיהֶם גַּם כֵּן לְהִיּוֹת מְלַמְּדִים בַּתּוֹרָה
וּבְמִצְוֹת, וּבְשִׁבְרֵת הַמִּדּוֹת הָרָעוֹת וּבְדִבְקוֹת בָּהֶם.

וּכְשִׁיתְּבוֹנֵן הָאָדָם בְּכַחוֹ וּגְבוּרָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק וְהַתְּלָמִיד חֲכָם,
בִּישׁוּעוֹת שֶׁעָשָׂה, שֶׁנִּמְסְרוּ בְּיָדוֹ כָּל כָּחוֹת הַטֶּבַע לְפִי 'שְׁהִתְנָה ה'
עַל כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית לְהִיּוֹת כְּפוּפִים לַתּוֹרָה וְעֲמִלְיָה וְלַעֲשׂוֹת
כָּל אֲשֶׁר יִגְזְרוּ עָלֵיהֶם וּמַמְשִׁלָתָם עָלֵיהֶם כְּמַמְשִׁלַת הַבּוֹרָא בְּרוּךְ
הוּא (אור החיים שְׁמוֹת פָּרָק יד פְּסוּק כז), יִתְעוֹרֵר לְבוֹ וַיֹּאמֶר: 'מִתִּי
יִגִּיעוּ מַעֲשֵׂי לַמַּעֲשֵׂה אֲבוֹתִי' (יִלְקוּט שְׁמַעוֹנִי תוֹרָה פֶּרֶשֶׁת וְאֶתְחַנֵּן רָמֵז
תתל), וַיֵּשׁ סְכוּי שִׁיקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְפָחוֹת אַחַת מִהִנְהֻגוֹתָיו אוֹ
מִדּוֹתָיו שֶׁל הַצַּדִּיק שֶׁנִּפְטָר.

הַתּוֹרָה מְכִירָה אֶת הָאָדָם

וְזֶה בְּדִיוֹק בְּמָה שֶׁיִּרְדֶּה הַתּוֹרָה לְסוּף דַּעְתּוֹ שֶׁל אָדָם, שֶׁמִּתְפַּעֵל

מה קורה כשצדיק נפטר

מנפים ונפלאות, והספה שיתעורר לשאף להיות כמשה רבנו היא לא בגלל ענותנותו הגדולה או צמלו בתורה, אלא אך ורק בגלל "כל האתות והמופתים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו" ובגלל "היד החזקה והמורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל", כי לשלט בכל הטבע זה יותר נחמד, מלהתאפק לא לענות למי שמגדף ומחרף אותי, או מלוותר על ארוחת גורמה 'תאנה לעינים'. ולכן כאן מזכירה התורה דווקא את הנסים והנפלאות הנוראות שעשה משה רבנו, כדי לעורר את לבם של כלל ישראל, לרצות לזכות מהנהגותיו ומעשיו של אותו הצדיק, וממדותיו הנפלאות, שבשעת פטירתו מפקרים לכל, 'ומתוך שלא לשמה בא לשמה' (פסחים דף נ עמוד ב).

התעוררות חזרת

ומפרסם הדבר שבכל שבוע כפי המספר באותה פרשה ישנה התעוררות על לב בני ישראל 'שהקריאה מעוררת את הזמן והזמן מעורר את הקריאה' (עין בגליון היכל הבעל שם טוב גליון כח עמוד סג במה שהאריך הרב הכותב נ"י במקור הדברים), וממילא גם כאן בעת הזו כשקוראים על סלוקו של הצדיק משה רבנו אדון הנביאים, ישנה התעוררות מעין אותה שעת פטירתו שנמצאות מדותיו הפקר, ולכן העת הזו מסגלת מאד לבוא ולקחת מתורת משה רבנו, "זכרו תורת משה עבדי" (מלאכי ג, כב), ומקדשותו ומדותיו הנפלאות, וממילא לזכות בהמשך גם לשדד מערכות הטבע ככחם של צדיקים צמלי התורה.

פֶּרֶשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה

חג שמחת תורה

וּלְפִי הָאָמֹר יִבָּאֵר מַה שֶּׁהִקְשׁוּ לָמָּה חוֹגְגִים אֶת חַג שְׂמֻחַת תּוֹרָה
יְדֻקָּא בְיוֹם שְׁמִינִי עֲצֻרָת, וְלֹא בַּחֲג הַשְּׁבוּעוֹת (עֵין בְּמֵאמֶר הַרְבֵּי
הַר"ש"ב וַצ"ל מֵאמֶר שְׁמִינִי עֲצֻרָת הַתֵּרֶס"ז עֲמוּד תַּצֵּט, וּבִסְפָּר בְּנִין אֵב עַל הַתּוֹרָה
לְהַגְאֹן הָרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן רַבִּי אֱלִיהוּ בִּקְשֵׁי דוֹרוֹן וַצ"ל (פֶּרֶשֶׁת וְזֹאת הַבְּרָכָה עֲמוּד
שֶׁאִינֶזֶד) ? וּלְדַרְכֵּנוּ יִבָּאֵר, שֶׁיְדֻקָּא בַּעֲצַת הַזֶּה שְׁקוּרָאִים עַל פְּטִירַת
מֹשֶׁה שֶׁזֶּהוּ הַזְּמַן הַמְּסֻגָּל לְזִכּוֹת לְהַדְבִּיק בְּמִדּוֹתָיו שֶׁל 'יֵשֶׁר הַתּוֹרָה'
אֲדוֹנֵנוּ מֹשֶׁה (עֵין בְּמִשְׁךְ חֻכְמָה הַפְּטָרוֹת שֶׁבַת הַגְּדוֹל עַל הַפִּסּוּק "הִנֵּה אֲנִי
שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֶיךָ" מִלֵּאכִי ג, כג), שֶׁהַזְּמַן גְּרָמָא לַעֲלוֹת וּלְהַתְּעֲלוֹת,
וְעַל כֵּן יֵשׁ לָנוּ לְגִיל וְלִשְׁשֵׁי בְּזֹאת הַתּוֹרָה, אַחֲרֵי שֶׁזָּכִינוּ בְּמִקְצַת
שְׂבִיבִּמְקָצַת לְדַבֵּק בְּמִדּוֹתָיו שֶׁל 'אִישׁ הָאֱלֹקִים' מֹשֶׁה רַבֵּנוּ.